

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 446/2025
03.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Гомилановић, адвокат из ..., против тужене ББ ПР из ..., власника трговинске радње „Извор здравља“, чији је пуномоћник Марија Вучетић, адвокат из ..., ради поништаја решења и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1407/24 од 25.09.2024. године, у седници одржаној 03.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против става другог и четвртог изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1407/24 од 25.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 879/18 од 06.06.2024. године, поништено је решење тужене од 02.08.2018. године којом је тужилји отказан уговор о раду. Обавезана је тужена да тужилји на име накнаде штете уместо враћања на рад исплати износ од 29.014,00 динара са затезном каматом од 15.05.2018. године до исплате. Одбијен је део тужбеног захтева за накнаду штете уместо враћања на рад преко досуђеног износа до траженог износа од 619.434,00 динара са затезном каматом на износ разлике. Обавезана је тужена да тужилји накнади трошкове парничног поступка од 294.577,88 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1407/24 од 25.09.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Сомбору П1 879/18 од 06.06.2024. године у усвајајућем делу одлуке о тужбеном захтеву за накнаду штете уместо враћања на рад, тако што је одбијен захтев за исплату затезне камате на износ од 29.014,00 динара почев од 15.05.2018. до 05.06.2024. године, као и у делу одлуке о

трошковима поступка тако што је одбијен захтев за накнаду трошкова поступка преко износа од 237.877,88 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у преосталом усвајајућем делу. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је против потврђујућег дела и одлуке о трошковима поступка благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао правноснажну пресуду у побијаном делу применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити су у другостепеном поступку учињене битне повреде одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу на неодређено време код тужене на пословима ... почев од 05.04.2012. до 14.05.2018. године када јој је на основу решења тужене престао радни однос због смањења обима посла. Тужиља се потом пријавила на евиденцију Националне службе за запошљавање а дана 08.07.2018. године засновала је радни однос код другог послодавца. Након престанка радног односа тужиља се обратила туженој ради исплате припадајуће отпремнине. Тужена није имала новчаних средстава за исплату отпремнине. Дана 17.05.2018. године донела је решење којим се поништава и ставља ван снаге решење о престанку радног односа тужиље од 14.05.2018. године и обавезана тужиља да се врати на рад код тужене у року од три дана од дана пријема решења. Назначено решење од 17.05.2018. године тужена је покушала да достави тужиљи путем поште, али тужиља није затечена на адреси пребивалишта из ког разлога је достава била неуручена са назнаком поште да тужиља пошиљку није тражила. Будући да тужиља није примила решење од 17.05.2018. године, тужиља је покушала доставу и путем супруга тужиље на кућну адресу тужиље, те како се ни он није затекао код куће наведено решење је стављено на огласну таблу тужене 28.05.2018. године. На огласној табли је било истакнуто до 06.06.2018. године. Тужена је 09.07.2018. године тужиљи послала упозорење о постојању разлога за престанак радног односа које је тужиља примила. Тек тада је по пријему упозорења сазнала за решење на основу кога јој је престао радни однос, је поништено и тужиља позвана на рад. У то време тужиља је већ била засновала радни однос код другог послодавца. Како се тужиља није вратила на посао, тужена је 02.08.2018. године донела решење којим се тужиљи отказује уговор о раду из разлога што се није вратила на посао у року од три дана од пријема позива за повратак на посао. Назначено решење од 02.08.2018. године тужиља је примила дана 13.08.2018. године. Зарада коју је тужиља остварила код тужене у априлу 2018. године као месец који претходи месецу у којем јој је престао радни однос износи 34.413,00 динара бруто односно 25.554,00 динара нето.

При овако утврђеном чињеничном стању, полазећи од одредбе члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/2005... 113/2017), првостепени суд је закључио да тужила није учинила повреду радне дисциплине која јој је стављена на терет. Тужила није достављено, у складу са законом, решење тужене од 17.05.2018. године. Тужила није имала сазнања да је решење тужене од 14.05.2018. године (о отказу уговора о раду) стављено ван снаге и да је она обавезана да се у року од три дана од дана пријема решења врати на рад код тужене. Стога код тужиле у конкретном случају није постојала свест о кршењу радне дисциплине, што је неопходан услов за постојање овог отказног разлога. Дакле, без свести о недисциплини нема повреде радне дисциплине, па је првостепени суд делимично усвојио тужбени захтев тужиле.

Другостепени суд је у погледу основа за поништај решења о отказу уговора о раду и у погледу накнаде штете за износ од 29.014,00 динара у свему прихватио правну аргументацију првостепеног суда.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право.

Према члану 179. став 3. тачка 8. Закона о раду послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то ако не поштује радни дисциплину прописану актом послодавца односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Према утврђеном чињеничном стању правилно је закључено да побијано решење о отказу уговора о раду тужиле је незаконито јер тужила није учинила повреду радне дисциплине која јој се ставља на терет. Решење тужиле није достављено у складу са законом (решење од 17.05.2018. године). Тужила није имала сазнање да је решење тужене од 14.05.2018. године (отказ уговора о раду) стављено ван снаге те да је она у обавези да се у року од три дана од дана пријема решења врати на посао код тужене. Правилно је закључено да у конкретном случају тужила није имала свест о кршењу радне дисциплине. Тај услов неопходан је за постојање отказног разлога. Без свести о недисциплини нема повреде радне дисциплине, па је стога правилно закључено да је решење о отказу уговора о раду незаконито. Закључено је да достава решења од 17.05.2018. године није извршена у складу са законом (члан 75. став 5. Закона о општем управном поступку) па је правилно одлучено да се не може прихватити да је наступила последица из члана 75. став 6. ЗОУП-а односно правна претпоставка да је решење тужиле правилно достављено. Тужила је засновала рад код другог послодавца па тужиле припада накнада штете само за период док није засновала радни однос код другог послодавца.

Наводима ревизије не доводи се у питање правилност побијане одлуке. Не могу се прихватити наводи ревизије да је достава решења од 17.05.2018. године о стављању ван снаге решења о престанку радног односа од 14.05.2018. године тужиле правилно извршена јер изведени докази који су нижестепени судови ценили основано указују да ти наводи нису прихватљиви. Закон о општем управном поступку је јасно прецизирао начин доставе, одредбе које регулишу ту доставу, које су цитиране у образложењу пресуде нису поштоване, а осим тога и чињеница да ли је тужена тражила исплату отпремнине или не није од битног значаја јер је то законска обавеза тужене уколико су испуњени законски услови.

Правилна је одлука суда о трошковима поступка.

Имајући у виду напред изнето, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**